

“Το δικό μας τέλος”

(Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ)

Μία εργασία που έγινε από τους μαθητές του Α΄3 στο πλαίσιο του μαθήματος της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας !!!

Επιμέλεια παρουσίασης:

η Φωτεινή Κ., μαθήτρια του Α3

Η Σοφία Σ., η Φωτεινή Κ., η Κατερίνα Κ. και ο Αλέξανδρος Α. δακτυλογράφησαν τα κείμενα των συμμαθητών τους.

- Γυρίζει σπίτιο Κωνσταντής ακόμα κοιμάται στον καναπέ. Ξέροντας ότι είναι κουρασμένος επειδή κυκλοφορούσε στα φανάρια τον άφησε να κοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί η κυρία Δέσποινα σηκώνεται νωρίς- νωρίς και ετοιμάζει ένα μεγάλο ,πλούσιο πρωινό για τον Κωνσταντή...

Κατά τις 10:00 ο Κωνσταντής ξυπνάει από τις πολλές μυρωδιές...Οι ζεστές τηγανίτες με σιρόπι συνοδενόμενες από φρούτα, διαφόρων ειδών, πίτες, ο φυσικός χυμός πορτοκάλι και πολλά άλλα, ήταν έτοιμα μόνο για τον Κωνσταντή.

Ο Κωνσταντής μπαίνοντας στην κουζίνα είπε ένα απλό,« χαμογελαστό» « καλημέρα» και κάθισε στο τραπέζι. Μόλις τον είδε η κυρία Δέσποινα είπε χαρούμενα και ζωηρά :

- Καλημέρα, Κωνσταντή!

Αυτός δεν απάντησε καθώς είχε μείνει έκθαμβος από τα αποτελέσματα της σκληρής δουλειάς της κυρίας Δέσποινας.

Αφού κάθισε η κυρία Δέσποινα στο τραπέζι είπε στο Κωνσταντή με ένα μεγάλο χαμόγελο:

-Αγαπητέ μου Κωνσταντή, όπως ήδη γνωρίζεις είμαι ένας καλός άνθρωπος.Και επειδή δεν θέλω να φύγεις και να πας να ταλαιπωρείσαι και να κουράζεσαι στα φανάρια ζητώντας χρήματα από τους οδηγούς των μεγάλων αυτοκινήτων, αποφάσισα, αν συμφωνείς και εσύ βέβαια, να μείνεις εδώ μαζί μου έχοντας τις ανέσεις που πάντα έπρεπε να έχεις.

Ο Κωνσταντής ενθουσιασμένος με αυτό που άκουσε, πετάχτηκε απο την καρέκλα του και πήγε έδωσε μια αγκαλιά στη κυρία Δέσποινα και της είπε <<ευχαριστώ>>. Η κυρία Δέσποινα χάρηκε και αυτή που συμφώνησε ο Κωνσταντής...

...Αφού ο Κωνσταντής έμεινε λίγες μέρες με την κυρία Δέσποινα, πήγανε μαζί και έγραψαν τον Κωνσταντή στο πιο κοντινό σχολείο.

Μετά από μερικές εβδομάδες ήρθε ένα δέμα για τον Κωνσταντή. Εκείνη την μέρα, ο Κωνσταντής θα αργούσε να γυρίσει από το σχολείο γιατί είχανε πάει μια εκδρομή ,ενώ η κυρία Δέσποινα είχε φύγει στο σούπερ μαρκετ να αγοράσει μερικά πράγματα που ήθελε γιατί το βράδυ θα είχαν επισκέπτες .Οι γείτονες θα ερχόντουσαν για να καλωσορίσουν τον Κωνσταντή!

Το μεσημέρι που γύρισε ο Κωνσταντής, βρήκε το δέμα έξω από την πόρτα. Το δέμα δεν έγραφε από ποιον ή από που είναι.Ο Κωνσταντής το άνοιξε με περιέργεια. Μέσα βρήκε έναν φάκελο με ένα γράμμα και κάποιες φωτογραφίες.

Το γράμμα δεν ήταν γραμμένο στα ελληνικά, μα στα αλβανικά.Κατευθείαν σκέφτηκε τους γονείς του, μάλλον βέβαια γιατί ήταν και από αυτούς.Οι

φωτογραφίες έδειχναν μερικές στιγμές με αυτούς στη ζωή στη φυλακή ενώ μερικές άλλες με (όλη την οικογένεια) ευτυχισμένη. Ο Κωνσταντής συγκινήθηκε και θυμήθηκε τα παλιά.

Εκείνη την ώρα μπήκε στο σπίτι η κυρία Δέσποινα και έτρεξε να τον παρηγορήσει.Ο ίδιος ένιωσε καλύτερα. Αφού της εξήγησε την κατάσταση, την ρώτησε άμα γίνεται και αυτοί να στείλουν ένα γράμμα.Η κυρία Δέσποινα δέχτηκε χωρίς δεύτερη αντίρρηση.

Έτσι λοιπόν την επόμενη μέρα, ο Κωνσταντής έγραψε το γράμμα την ώρα των μαθηματικών. Ο δάσκαλος δεν τον πρόσεξε, οπότε δεν είχε πρόβλημα. Το γράμμα του έλεγε πως μια καλή κυρία τον βρήκε και τον φιλοξένησε.Επίσης τον έστειλε στο σχολείο έτσι ώστε να μάθει και να γίνει καλύτερος άνθρωπος.

Το μεσημέρι με το που μπήκε στο σπίτι φώναξε την κυρία Δέσποινα να πάνε να στείλουν το γράμμα. Αφού το ταχυδρομησαν, άρχισαν να περιμένουν για την << αποκαλυπτική >> απάντηση....

◆ **Το έγραψε η μαθήτρια Σοφία Σ.**

...Σε λίγο χτύπησε η πόρτα. Η κυρία Δέσποινα πήγε να ανοίξει την πόρτα. Ήταν ένα νέο , καλοντυμένο ζευγάρι.

-Γεια σας.Χίλια συγνώμη για την ενόχληση,μα μήπως μήπως έχετε δει αυτό το αγοράκι;Είναι ο γιος μας, το όνομα του είναι Κωνσταντής.Ερχόμαστε από την Αλβανία και το ψάχνουμε για να τον πάρουμε πίσω μαζί μας.

Μόλις η κυρία Δέσποινα είδε την φωτογραφιά έτρεξε να φωνάζει τον Κωνσταντή χωρίς να πει λέξη!

-Κωνσταντή,Κωνσταντή!Είναι έξω κάποιος που γνωρίζεις !φώναξε η κυρία Δέσποινα. Μόλις άκουσε όνομα του έτρεξε να δει ποιος ήταν.Μόλις αντίκρισε το νεαρό ζευγάρι φώναξε:

-Μαμά!Μπαμπά!και τους αγκάλιασε σφιχτά.

Μετά από λίγο χτύπησε η καμπάνα της εκκλησίας και όλοι μαζί πήγαν στην εκκλησία.Κάθισαν έως το τέλος της λειτουργίας και μετά πήγαν τσούγκρισαν τα κόκκινα αυγά και έφαγαν μαγειρίτσα.

Την επόμενη μέρα ο Κωνσταντής με τους γονείς του ξεκίνησαν για την Αλβανία. Αποχαιρέτησαν την κυρία Δέσποινα και πριν μπουν στο τρένο ο Κωνσταντής έτρεξε την αγκάλιασε σφιχτά και της είπε:

***- Πάντα θα σε θυμάμαι. Ποτέ δεν θα σε ξεχάσω !
Πάντα θα είσαι για εμένα ο ήρωας μου, η δεύτερη μου μαμά!***

- Ποτέ μην κάνεις υποσχέσεις που δεν θα κρατήσεις. Κάποια στιγμή θα με ξεχάσεις..... του απάντησε.

- Εγώ δεν θα σε ξεχάσω το υπόσχομαι!

Και έφυγε τρέχοντας για να μην χάσει το τρένο.

Και έτσι ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

◆ Το έγραψε η μαθήτρια Καλλιρρόη

Π.

Ο Κωνσταντής αφού ετοιμάστηκε, πήγε στην τραπεζαρία για να φάει την μαγειρίτσα του και να κάνει το μεγαλύτερο έθιμο εκείνων των γιορτών, να τσουγκρίσει τα κόκκινα αυγά με την κυρία Δέσποινα. Το αυγό που έσπασε πρώτο ήταν της κυρίας Δέσποινας. Στενοχωρήθηκε λίγο αλλά το ξεπέρασε. Δεν ήθελε να χάνει:

-Συγχαρητήρια Κωνσταντή! Είδες, είσαι τυχερός.

Μόλις πήγε δύο, η κυρία Δέσποινα έβαλε για ύπνο τον μικρό Κωνσταντή και του είπε:

-Καληνύχτα Κωνσταντή μου, όνειρα γλυκά!!!

Εκείνος κατευθείαν γύρισε πλευρά και έκλεισε τα μάτια του. Είχε πολύ ανήσυχο ύπνο.Μόνο που δεν έπεσε από το κρεβάτι. Είχε δει έναν εφιάλτη.Νόμιζε ότι γινόταν ένας πόλεμος στην Αλβανία και είχαν πυροβολήσει τους γονείς του.Εκείνη τη στιγμή παραμιλούσε και έλεγε:

-Όχι, όχι.....μηηηηηη

Και τότε ζύπνησε. Δεν ξανακοιμήθηκε, φοβόταν μήπως ξαναέβλεπε αυτό το απαίσιο όνειρο! Περίμενε μέχρι να ξυπνήσει η κυρία Δέσποινα.

Η κυρία Δέσποινα ζύπνησε και έτρεξε να φτιάξει ένα πλούσιο πρωινό για τον Κωνσταντή. Ο Κωνσταντής μετά από μισή ώρα κατέβηκε και εκείνος μόλις τον φώναξε...

Είχε δει ένα τραπέζι που ήταν γεμάτο με φαγητό: κρέπες, βράφλες, κέικ, τηγανίτες και πολλά άλλα. Όλα τα είχε! Εκείνος μόλις τα είδε δεν ήξερε τι να πρωτο πει:

-Καλημέρα κυρία Δέσποινα, για ποιον είναι όλα αυτά τα φαγητά; ρώτησε απορρημένος.

-Για σένα Κωνσταντή μου! απάντησε η κυρία Δέσποινα με ένα τεράστιο χαμόγελο.

Κάθησαν στο τραπέζι και έφαγαν το πρωινό τους. Ο Κωνσταντής δεν είχε και πολύ όρεξη, επειδή σκεφτόταν τους γονείς του.

- Κυρία Δέσποινα, να σας ζητήσω μια χάρη;*
- Ναι Κωνσταντή, πες μου. Τον απάντησε η κυρία Δέσποινα.*
- Εεεε να, είδα ένα παράξενο όνειρο με τους γονείς μου, και θέλω να σιγουρευτώ αν είναι καλά!*
- Τι θέλεις να κάνω, πώς να σε βοηθήσω;*
- Θέλω να στείλω ένα γράμμα στους γονείς μου στην Αλβανία. Να το!*

Η κυρία Δέσποινα συμφώνησε κατευθείαν, και πήγε μαζί με τον Κωνσταντή στο ταχυδρομείο. Ο Κωνσταντής είχε γράψει το γράμμα τα ξημερώματα. Το έστειλαν το γράμμα. Περίμεναν με αγωνία, ειδικά ο Κωνσταντής.

Το επόμενο πρωί, καθώς ξάπλωνε στον καναπέ, άκουσε το κουδούνι να χτυπά επίμονα. Πήγε να ανοίξει την πόρτα και τι βλέπει.....τους γονείς του!!!

Τους αγκαλιάζει με ένα πάθος. Δεν είχε ξανααγκαλιάσει ποτέ τόσο σφιχτά κανέναν και άρχισε να δακρίζει από συγκίνηση. Πέρασαν μέσα και κάθισαν στον καναπέ.

Μετά από δέκα ημέρες έφυγαν για την Αλβανία. Στενοχωρήθηκε η κυρία Δέσποινα αλλά δεν ήθελε να είναι λυπημένος ο Κωνσταντής και τον άφησε να φύγει!!!

◆ **Το έγραψε η μαθήτρια Φωτεινή Κ.**

Στο γυρισμό η κυρία Δέσποινα σκεφτόταν πως δεν θα περάσει φέτος μόνη της το Πάσχα και θα έχει παρέα. Χωρίς να το καταλάβει είχε είδη φτάσει μπροστά από την πόρτα του σπιτιού της.

Όταν άνοιξε την πόρτα είδε τον Κωνσταντή να κοιμάται ακόμα στον καναπέ. Η κυρία Δέσποινα τον ξύπνησε και του είπε να σηκωθεί να πλυθεί και να έρθει να κάτσουν να φάνε μαζί στο τραπέζι την ζεστή μαγειρίτσα και να τσουγκρίσουν τα κατακόκκινα αυγά.

Αφού πλύθηκε και φόρεσε καθαρά ρούχα έκατσε στο τραπέζι να φάνε. Αφού κάτσανε να φάνε κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Όταν την άνοιξε την πόρτα η κυρία Δέσποινα αντίκρισε μια γυναίκα και έναν άντρα με μια φωτογραφία στα χέρια τους. Πάνω στη φωτογραφία ήταν ένα αγοράκι. Το αγοράκι ήταν ο Κωνσταντής.

Ο Κωνσταντής ήρθε δίπλα στην κυρία Δέσποινα είδε του γονείς του και έτρεξε πάνω στην αγκαλιά τους. Ο Κωνσταντής ευχαρίστησε την κυρία Δέσποινα και μάζεψε τα πράγματα του.

Το ίδιο βράδυ είχε ήδη φύγει μαζί με τους γονείς του. Και η κυρία Δέσποινα ήταν για ακόμη μια φορά μόνη της...

**◆ Το έγραψαν οι μαθήτριες Κατερίνα Κ.-
Κυριακή Σ.**

Αφού η κυρία Δέσποινα πήγε σπίτι είδε την πόρτα ορθάνοιχτη. Έτρεξε να μπει στο σπίτι και είδε τον Κωνσταντή πεσμένο κάτω στο χαλί γεμάτο αίματα. Είδε και άλλους δύο τύπους στη κουζίνα να φορούν μάσκες και αυτοί γεμάτοι αίματα. Τότε κατάλαβε πως εκείνοι οι δύο τύποι ήταν οι κλέφτες και ο Κωνσταντής τους σταμάτησε.

Τότε η κυρία Δέσποινα πήρε αμέσως τηλέφωνο την αστυνομία και ένα ασθενοφόρο. Εκείνοι οι δύο κλέφτες ήταν καταζητούμενοι από την αστυνομία εδώ και 4 μήνες και η αμοιβή ήταν 2.500 \$. Η κυρία Δέσποινα αφού ήρθε ο Κωνσταντής σώος και υγιής αφού οι γιατροί στο ασθενοφόρο είδαν πως δεν είχε τίποτα σοβαρό του, έδωσε τα λεφτά. Ο Κωνσταντής δεν μπορούσε να τα δεχτεί, έλεγε πως έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει για να σώσει την καλύτερή του φίλη. Έτσι η κυρία Δέσποινα πήρε τα λεφτά και έζησαν μαζί στο ίδιο σπίτι....

◆ **Το έγραψε ο μαθητής Στέλιος Σ.**

Καθώς περνούσαν τα χρόνια ο Κωνσταντής όλο και περισσότερο μεγάλωνε κάτω από την κηδεμονία της κυρίας Δέσποινας.

Μια μέρα οι ουρανοί δάκρυζαν. Ο Κωνσταντής γυρνούσε από το σούπερ μάρκετ και πήγαινε σπίτι του να πει ένα «γεια» στην κυρία Δέσποινα. Μα μόλις μπήκε την είδε να ξεψυχάει μπροστά του. Ο Κωνσταντής, με τα δάκρυα να πέφτουν από τα καταγάλανα μάτια του αναγκάστηκε να τη θάψει. Ούτε που πρόλαβε, τόσα χρόνια, να πει το μυστικό του... Ότι ήταν ένας κλέφτης. Μα καθώς περνούσαν τα χρόνια άρχιζε να γίνεται ένας μορφωμένος άντρας.

Χωρίς την κυρία Δέσποινα κοντά του νόμιζε ότι θα καταρεύσει. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Εκείνη ακριβώς την ημέρα, καθώς καθόταν στο τραπέζι και συλλογιόταν, χτύπησε το κουδούνι. Μόλις άνοιξε ο Κωνσταντής είδε έναν αστυνομικό.

- Την ήξερα τη γυναίκα. Τα συλληπητήριά μου.

Μα αφού έριξε μια βιαστική ματιά στον Κωνσταντή, κάτι του θύμιζε. Πώς σε λένε είπαμε; Ρώτησε ο αστυνομικός

-Εεε, Κωνσταντή, είπε ο Κωνσταντής τραυλίζοντας

-Θα έρθεις στο αστυνομικό τμήμα για έναν έλεγχο, απάντησε ο αστυνομικός

-Δεν μπορώ

-Γιατί;

-Γιατί..δεν μπορώ,να γιατί!

Ο Κωνσταντής έκλεισε την πόρτα και κλειδώθηκε μεσ' το σπίτι του. Ο αστυνομικός χτυπούσε την πόρτα με μανία. Ο Κωνσταντής, χωρίς άλλη επιλογή πήδηξε απ' το μπαλκόνι. Τα πόδια του Κωνσταντή πόνεσαν μα δεν ράγισαν. Ο αστυνομικός απ' την άλλη ακόμα προσπαθούσε να μπει μέσα. Ο Κωνσταντής είχε χαθεί πια από τα μάτια όλης της πόλης.

Πέρασε μια μέρα σε μια φάρμα του μπαρμπα-Στάθη. Ο άνθρωπος ήταν πολύ ευγενικός. Εκεί έκατσε τρεις μήνες. Την τελευταία μέρα πριν

φύγει, έκλεψε κάποια χρήματα και έφυγε. Αυτό ήταν το χαρακτηριστικό του Κωνσταντή: Μπορούσε να τους ξεγελάσει όλους με την αθωότητα του. Μα η κυρία Δέσποινα τον είχε κάνει κάτι.Σαν να μην μπορούσε να κάνει κάτι κακό.

Περιπλανόμενος σε διάφορες χώρες Κροατία, Μαυροβούνιο, Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Αγγλία λήστευε όποιον τον φιλοξενούσε, για να μπορεί να επιζήσει. Προτελευταία στάση του ήταν η Αλβανία. Πήγε στην φυλακή μπας και δει τους γονείς του. Η γλώσσα όπως πάντα αλβανική είπε το όνομα και το επίθετο των γονιών του μα είχαν πεθάνει. Θλιμένος αλλά θυμωμένος με το παρελθόν του, με τους αστυνομικούς της Ελλάδας θέλησε να πάρει εκδίκηση. Πήγε στη τελευταία στάση του που έπρεπε να πάει πριν από είκοσι χρόνια- γιατί τώρα είναι τριάντα δύο ετών.Έτοιμος, εκπαιδευμένος γιατί στην Αλβανία ήταν ένας επαγγελματίας συνταγματάρης πήγε στην Ελλάδα με όπλα.Πριν πάει όμως ήθελε προμήθειες και είχε ξεμείνει από λεφτά.Οπότε πήγε

στην οδό Αγ. Δημητρίου όπου βρήκε ένα σπίτι με ανοιχτή την πόρτα. Ανέβηκε από τις σκάλες και είδε και την άλλη πόρτα ανοιχτή.

Τότε του ήρθε μια πανέμορφη μυρωδιά που του έφερε αναμνήσεις. Ήταν το σπίτι της κυρίας Δέσποινας. Όλες οι όμορφες αναμνήσεις που πέρασαν μαζί τώρα τις βλέπει μπροστά στα μάτια του.

Μα ξαφνικά η πόρτα από πίσω του έκλεισε απότομα. Με το όπλο κρατώντας άνοιξε την πόρτα και είδε το πνεύμα της κυρίας Δέσποινας. Με αίσθηση χαράς αλλά και φόβου..... ξεψύχησε και η κυρία Δέσποινα. Δηλαδή ο τρόμος ήταν τόσο μεγάλος που πέθανε από αυτό. Οπότε ποτέ μη χαίρεσαι και φοβάσαι την ίδια στιγμή...

◆ **Το έγραψε ο μαθητής Αλέξανδρος Α.**

Αφού γιόρτασαν το Πάσχα, η κυρία Δέσποινα ανακοίνωσε στον Κωνσταντή την χαρούμενη είδηση, ότι αύριο θα ερχόταν ο Αντωνάκης με τους γονείς του.

Η κυρία Δέσποινα μίλησε με τόσο ενθουσιασμό για το ότι θα ερχόταν ο Αντωνάκης. Ήδη είχε μιλήσει για τον Κωνσταντή στα γράμματα που έστελνε στον Αντωνάκη. Ο Κωνσταντής περίμενε με αγωνία για να γνωρίσει τον Αντωνάκη. Το ίδιο και ο Αντωνάκης τον Κωνσταντή.

Την άλλη μέρα όταν ήρθε ο Αντωνάκης έπιασαν την κουβέντα και το παιχνίδι, αφού η κυρία Δέσποινα τους είχε αγοράσει πολλά καινούρια παιχνίδια. Μιλούσαν για τη ζωή τους και όταν όμως ο Κωνσταντής έφτασε στο κρίσιμο σημείο του μίλησε για τους γονείς του.

Τότε δάκρυα χύθηκαν από τα γαλάζια ματάκια του. Ο Αντωνάκης τον λυπήθηκε και παρακάλεσε τους γονείς του να βρουν τους γονείς του Κωνσταντή. Έτσι μετά από δυο εβδομάδες βρήκαν τους γονείς του Κωνσταντή.

Όταν έφτασαν όλοι στην Αλβανία και συνάντησαν τους γονείς του Κωνσταντή, ο Κωνσταντής μόλις τους είδε έτρεξε στην αγκαλιά τους.

Η κ. Δέσποινα άρχισε να δακρύζει. Το πήραν χαμπάρι όμως οι γονείς του και αφού πρώτα την ευχαρίστησαν και αυτή και τους γονείς του Αντωνάκη τους κάλεσαν να έρχονται κάθε καλοκαίρι!!!!

Ο Κωνσταντής επίσης υποσχέθηκε στην κ. Δέσποινα και στον Αντωνάκη ότι θα τους γράφει μία φορά την εβδομάδα.

Από εκείνη την ημέρα όλα άλλαξαν στη ζωή του Κωνσταντή.

◆ **Το έγραψε η μαθήτριά Στέλλα Ρ.**

Η κ. Δέσποινα με χαρά έφτασε σπίτι και με χαμόγελο λέει στον Κωνσταντή «Χριστός Ανέστη», «Αληθώς ο Κύριος» απαντάει ο Κωνσταντής, καθώς η κ. Δέσποινα πήγαινε προς το καντηλάκι να βάλει το Άγιο φως και ύστερα να βάλει μαγειρίτσα να φάνε . Καθίσανε.

Καθώς τρώγανε ο Κωνσταντής άρχισε να μιλάει για τη ζωή του ,δηλαδή για την ζωή των γονιών του. Έλεγε ότι οι γονείς του το 1944 που μπήκαν οι γερμανοί στην Αλβανία και τα έκαψαν όλα ήταν αναγκασμένοι να φύγουν από την Αλβανία και να

έρθουν σε μια ξένη χώρα προκειμένου να επιζήσουν χωρίς να ξέρουν τι να κάνουν.

Ο Κωνσταντής γεννήθηκε σε ένα ισόγειο με υγρασία παντού. Σε ένα στρώμα μουχλιασμένο και σε τοίχους να στάζουν από την βροχή.

Επειδή οι γονείς του δεν είχαν χρήματα ούτε δουλειά οι πολυκατοικίες τους πέταξαν έξω, με αποτέλεσμα να βγαίνουν στο δρόμο και να ζητιανεύουν.

Η ώρα πήγε 5, « ώρα για ύπνο» είπε η κ Δέσποινα και κοιμήθηκαν. Για πρώτη φορά ο Κωνσταντής ένιωσε αγάπη απέναντι από έναν άνθρωπο και να κοιμηθεί μια νύχτα σε μαλακό στρώμα, με ησυχία χωρίς να φοβάται.

Πέρασαν αρκετές μέρες και μήνες. 1,2,3 μήνες μένοντας ο Κωνσταντής στην κ. Δέσποινα. Ο Κωνσταντής δεν είχε ίχνος ιδέα τι κάνουν οι γονείς του, που είναι και αν ήταν στενοχωρημένοι.

Η κ. Δέσποινα το κατάλαβε και πήρε την πρωτοβουλία να τους μιλήσει. Έτσι αποφάσισαν να

πάνε στην Αλβανία να τους βρουν . Ο Κωνσταντής πήγε στην θεία του να πάρει τηλέφωνο στους γονείς του να έρθουν.

Μόλις ήρθαν τους έκανε μια σφιχτή αγκαλιά.

Η κ. Δέσποινα συγκινήθηκε πολύ. Ήθελε να κρατήσει τον Κωνσταντή για να τον έχει παρέα αλλά ήθελε κιόλας να μην τον πάρει από την οικογένεια του.

Έτσι έκλεισε μια συμφωνία η κ. Δέσποινα με τον Κωνσταντή.Θα έρχεται στην Ελλάδα τις διακοπές και επιπλέον θα του ανοίξει λογαριασμό στην τράπεζα ώστε όταν γίνει 18 να πάρει τα λεφτά και να σπουδάσει.

Έτσι ήταν όλοι ευτυχισμένοι και χαρούμενοι!!!

◆ Το έγραψε η μαθήτρια Κωνσταντίνα Α.

Η ώρα ήταν δώδεκα και ο Κωνσταντής ακόμη κοιμόταν για μεσημέρι. Ποιος ξέρει πόσα βάσανα και κούραση πέρασε τόσο καιρό στους δρόμους.

Μόλις η κυρία Δέσποινα ξεκλείδωσε την πόρτα αντίκρισε αυτό το θέαμα. Δεν πίστευε στα μάτια της.

Περίμενε πολλή ώρα νομίζοντας πως ο Κωνσταντής θα ξυπνούσε. Πέρασαν δέκα, είκοσι, τριάντα λεπτά και το αγόρι δεν ξυπνούσε. Τότε η κυρία Δέσποινα έκανε την προσπάθεια της.

- Κωνσταντή ξύπνα. Η Άγια μέρα ήρθε. Σήκω να φάμε μαγειρίτσα και να τσουγκρίσουμε αυγά.

Μόλις το παιδί άκουσε αυτά τα λόγια σηκώθηκε σαν σίφουνας. Κάθισε στο τραπέζι, σήκωσε τα μανίκια του και ήταν έτοιμος για φαγητό.

Η κυρία Δέσποινα διάλεξε το πιο ακριβό της σερβίτσιο αφού είχε έναν εκλεκτό καλεσμένο.

Στον Κωνσταντή άρεσε πολύ η μαγειρίτσα. Έτσι λοιπόν ζήτησε δεύτερο και τρίτο πιάτο. Αφού

χόρτασαν και οι δύο τους ήρθε η ώρα για το τσούγκρισμα των αυγών.

Πρώτος φυσικά διάλεξε ο Κώνσταντής. Το αυγό του ήταν κατακόκκινο και είχε πάνω κολλημένο ένα άσπρο αυτοκόλλητο. Ήταν μυτερό σαν βελόνα και σκληρό σαν βράχος. Η κυρία Δέσποινα είχε τώρα σειρά. Για να νικήσει το αγόρι, αυτή διάλεξε επίτηδες ένα μισοβαμμένο, χωρίς κάποιο στολίδι, το οποίο φαινόταν πως δεν ήταν ιδιαίτερα ανθεκτικό. Τσούγκρισαν τα αυγά τους και φυσικά νικητής ήταν ο Κωνσταντής!

- Χριστός Ανέστη Κωνσταντή!

- Αληθώς ο Κύριος κυρία Δέσποινα!

◆ Το έγραψε η μαθήτρια Αρχοντία Σ.

Μπαίνοντας στο σπίτι, η κυρία Δέσποινα αντικρίζει τον Κωνσταντή ξαπλωμένο ακόμα στον καναπέ. Τον σκουντάει ίσα-ίσα για να ζυπνήσει. Ανοίγοντας τα μάτια του ο Κωνσταντής αντικρίζει την κυρία Δέσποινα με μια λαμπάδα και δύο κόκκινα αυγά στα χέρια της.

– Χριστός Ανέστη, του είπε η γυναίκα

Ο Κωνσταντής όμως δεν κατάλαβε και την ρωτά

– Τι συμβαίνει;

Η κυρία Δέσποινα έκατσε και του εξήγησε όλη την ιστορία του Χριστού. Ο Κωνσταντής αφού κατάλαβε πήρε ένα κόκκινο αυγό και της απάντησε:

– Αληθώς ο Κύριος

Και τσούγκρισαν μαζί τα αυγά.

Τα χρόνια περνούσαν, ο Κωνσταντής μεγάλωνε μαθαίνοντας ταυτόχρονα για το Χριστιανισμό και στην τελική έγινε θεολόγος.

Η κυρία Δέσποινα χάρηκε καθώς τον άκουγε αλλά σκέφτηκε πως για να είσαι θεολόγος πρέπει να είσαι Χριστιανός. Έτσι του πρότεινε να τον βαπτίσει η ίδια. Ο Κωνσταντής χάρηκε τόσο πολύ που έτρεξε και την αγκάλιασε.

Από την τόση χαρά του έριξε την κυρία Δέσποινα κάτω... Από την άλλη η κυρία Δέσποινα χάρηκε και αυτή όσο χάρηκε ο Κωνσταντής αλλά ταυτόχρονα πονούσαν τα πόδια της.

Μια εβδομάδα μετά τον βάπτισμα την ημέρα του Μεγάλου Σαββάτου ο Κωνσταντής καταλαβαίνει πως η κυρία Δέσποινα δεν είναι καλά και την ρώτησε:

*– **Νονά, είσαι καλά;***

*– **Καλά είμαι Κωνσταντή μου,** του απάντησε*

Εκείνη τη στιγμή χτύπησαν οι καμπάνες . Η κυρία Δέσποινα είπε να πάει μόνος του στην εκκλησία, επειδή αυτή ήταν λίγο κουρασμένη και πονεμένη και θα έπεφτε να κοιμηθεί.

Φεύγοντας ο Κωνσταντής έκλεισε την πόρτα. Η

κυρία Δέσποινα πήγε κι έγραψε ένα γράμμα και το άφησε στο κομοδίνο της μαζί με δύο κόκκινα αυγά.

Γυρίζοντας ο Κωνσταντής αντικρίζει την κυρία Δέσποινα ξαπλωμένη στο δωμάτιο της μπαίνει μέσα και βλέπει το γράμμα το οποίο έγραφε:

*«Να,κτύπα εσύ πρώτος αφού θα με κερδίσεις».*Και τότε κατάλαβε πως η κυρία Δέσποινα τον άφησε...

Εκτός από αυτο έγραφε επίσης:

«Όπως έκανα εγώ με εσένα, κάνε κι εσύ με αυτούς».

Από τότε και κάθε φορά που έβλεπε ένα αβοήθητο παιδί στους δρόμους το βοηθούσε...

◆ Το έγραψε η μαθήτρια Αφροδίτη Θ.

– Κωνσταντή, γύρισα, σήκω να τσουγκρίσουμε τα αυγά και να φάμε μαγειρίτσα.

Ο Κωνσταντής άνοιξε τα μάτια, κοίταξε την κυρία Δέσποινα και την ρώτησε που ήταν.

Εκείνη του αποκρίθηκε πως πήγε στην εκκλησία.

Ο Κωνσταντής τη ρώτησε τι ακριβώς γιορτάζεται αυτή τη μέρα και η κυρία Δέσποινα

άρχισε να του διηγείται την ιστορία της ένδοξης

Ανάστασης του Χριστού ενώ ταυτόχρονα

ετοίμαζε και το τραπέζι.Ο Κωνσταντής την

άκουγε εντυπωσιασμένος με τα μάτια

ορθάνοιχτα.Η κυρία Δέσποινα αναρωτιόταν αν

ο Κωνσταντής είχε καταλάβει την ιστορία της

σταύρωσης και της Ανάστασης του Χριστού.

– Έλα τώρα να φάμε , του είπε. Θα τα συζητήσουμε αυτά και άλλη φορά ,αν θες.

– Εντάξει, κυρία Δέσποινα της είπε και κάθισαν στο τραπέζι.

Αφού έφαγαν με όρεξη τη λαχταριστή μαγειρίτσα,πήραν τα αυγά από το πανέρι και

άρχισαν να τσουγκράνε. Όλα τα αυγά από το πανέρι βρέθηκαν τσουγκρισμένα, δεν άφησαν ούτε ένα.

Επιτέλους η χαρά στο προσωπάκι του Κωνσταντή η χαρά ήταν ζωγραφισμένη αλλά και η κυρά Δέσποινα κοντά του έγινε ένα μικρό παιδί.

Αφού έψαλλε το Χριστός Ανέστη, φίλησε τον Κωνσταντή και έπεσαν για ύπνο.

Η κυρία Δέσποινα ένιωθε κάτι πολύ δυνατό για τον Κωνσταντή. Όλη νύχτα σκεφτόταν να τον κρατήσει κοντά της αν και αυτός το ήθελε. Έτσι κι έγινε.

Οι μέρες λοιπόν περνούσαν και ο Κωνσταντής δενόταν ολοένα και περισσότερο με την κυρία Δέσποινα. Τίποτα πια δεν μπορούσε να τους χωρίσει.

Ο Κωνσταντής είχε υιοθετήσει πολλά από τη συμπεριφορά της κυρίας Δέσποινας. Η κυρία Δέσποινα φρόντισε λοιπόν και για την εκπαίδευσή του. Έτσι σκέφτηκε να τον στείλει σχολείο. Ήθελε να γίνει ένας σωστός και μορφωμένος άνθρωπος στην

κοινωνία, να μπορεί να βγάζει το ψωμί του όταν μεγαλώσει για να επιβιώσει.

Έτσι ο Κωνσταντής είχε πια μια καινούργια ζωή, τελείως διαφορετική από την παλιά. Το σχολείο του άρεζε πολύ και τον βοήθησε ιδιαίτερα.

Γνώρισε πολλούς φίλους και γινόταν ολοένα και πιο κοινωνικός. Έμαθε επίσης να γράφει και να διαβάζει.

Ο Κωνσταντής κοντά στην κυρά Δέσποινα έμαθε πολλά για τον Χριστιανισμό και ζήτησε μια μέρα από την ίδια να γίνει και νονά του, να τον βαπτίσει δηλαδή. Εκείνη το δέχτηκε με χαρά και έτσι έγινε και πνευματική του μητέρα.

Η κυρά Δέσποινα ένιωθε περήφανη για τον Κωνσταντή. Ήταν σίγουρη πως γλίτωσε μια ψυχή από τη δυστυχία στην οποία βρισκόταν.

Τα χρόνια πέρασαν και ο Κωνσταντής κατάφερε να σπουδάσει και να γίνει δάσκαλος.

Η κυρά Δέσποινα όμως γέρασε πολύ και το σώμα της άρχισε σιγά σιγά να την κουράζει. Ο Κωνσταντής

στεναχωριόταν πως μπορεί σύντομα να έχανε αυτή που τον στήριζε τόσο πολύ στη ζωή, αυτή που του στάθηκε στη ζωή σαν μάνα. Ότι ήταν στη ζωή του το χρωστούσε σε αυτή. Και μόνο στην ιδέα ότι θα μπορούσε να της συμβεί κάτι το πρόσωπό του χλώμιαζε και η γη χανόταν από τα πόδια του.

Η κυρά Δέσποινα όμως είχε εκπληρώσει την αποστολή της... ο Κωνσταντής μπορούσε να σταθεί πια άξια στα πόδια του....

◆ **Το έγραψε η μαθήτρια Κατερίνα Α.**

Μόλις σταμάτησε η βροχή η κυρία Δέσποινα πήρε τη λαμπάδα της κι έκλεισε σιγά την πόρτα για να μην ξυπνήσει ο Κωνσταντής.

Λίγο πιο μετά που έφυγε η κυρία Δέσποινα ήρθαν κάποιοι αστυνόμοι. Νόμιζε πως ήθελαν να τον πιάσουν επειδή είχε κάνει κάποια εγκλήματα στο παρελθόν αλλά ο χρόνος που είχε περάσει με την κυρία Δέσποινα τον είχε αλλάξει. Έτρεξε και έφυγε από την πίσω πόρτα. Οι αστυνόμοι τον είδαν να φεύγει και άρχισαν να τον κυνηγάνε. Ο Κωνσταντής είχε κρυφτεί σ' ένα στενό. Οι αστυνόμοι τον είχαν περικυκλώσει. Όταν τον έπιασαν τον πήγαν στο αστυνομικό κέντρο. Σε όλη τη διαδρομή έλεγε συνέχεια πως ήταν αθώος.

Μόλις έφτασε είδε τους γονείς του αλλά δεν τους αναγνώρισε. Οι γονείς του, του έδειξαν μια φωτογραφία που ήταν και οι τρεις μαζί. Μόλις τους γνώρισε τους πήγε στο σπίτι της κυρίας Δέσποινας.

Λίγο πριν έρθουν αυτοί έφτασε η κυρία Δέσποινα στο σπίτι της, είδε το μέρος άνω- κάτω και άρχισε

να το φτιάχνει. Μετά πήγε στο δωμάτιο που κοιμόταν ο Κωνσταντής και πανικοβλήθηκε, γιατί δεν τον έβρισκε πουθενά.

Αμέσως μετά ήρθε ο Κωνσταντής με την οικογένειά του και της εξήγησαν ότι συμβεί, όταν αυτή είχε φύγει.

Χάρηκε που ο Κωνσταντής έσμιξε με την οικογένειά του, αλλά λυπήθηκε επειδή θα έφευγε.

Ο Κωνσταντής υποσχέθηκε στην κυρία Δέσποινα πως θα έρχεται κάθε καλοκαίρι και κράτησε την υπόσχεσή του!

◆ **Το έγραψε ο μαθητής Ίντριτ Α.**

Ο Κωνσταντής είχε ήδη ξυπνήσει και μάζευε τα πράγματά του. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι η κυρία Δέσποινα τον ρώτησε γιατί μάζευε τα πράγματά του. Εκείνος της αποκρίθηκε λέγοντας πως θα προσπαθούσε να πάει στην Αλβανία για να βρει τους γονείς του.

Η κυρία Δέσποινα στεναχωρημένη του είπε πως θα τον βοηθούσε αλλά με την υπόσχεση πως θα έφευγε άλλη μέρα. Ένιωθε τόσο μόνη... Της έλειπαν τα παιδιά και το εγγονάκι της.

Με τον καιρό όμως ο Κωνσταντής άρχιζε να του αρέσει η φιλοξενία της κυρίας Δέσποινας γι' αυτό δεν ήθελε να φύγει.

Όταν το είπε στην κυρία Δέσποινα, εκείνη χάρηκε πάρα πολύ και σκέφτηκε να του κάνει ένα δώρο για τη χαρά που της έφερε. Έψαξε τους γονείς του Κωνσταντή και όταν τους βρήκε κάποια χρόνια μετά, τους φιλοξένησε στο ζεστό σπίτι της. Έζησαν μαζί για πολλά χρόνια.

Η κυρία Δέσποινα έφυγε από τη ζωή σε μεγάλη

ηλικία κι έμεινε στη μνήμη των ανθρώπων ως μια φιλόξενη, ήσυχη και φιλόξενη κυρία.

◆ Το έγραψε η μαθήτρια Αντιγόνη Κ.

Καθώς η κ. Δέσποινα περπατούσε σκεφτόταν τον Κωνσταντή, που καθόταν μόνος στο σπίτι. Έτσι, έκανε γοργό το βήμα της και σε λίγα λεπτά έφτασε μπροστά από το σπίτι της. Μπήκε μέσα, ανέβηκε τα σκαλοπάτια και μόλις άνοιξε την πόρτα είδε τον Κωνσταντή πεσμένο στο πάτωμα και τη μαγειρίτσα χυμένη στο πάτωμα. Τα είχε χάσει, η καρδιά της χτυπούσε, ήταν φοβισμένη.

Άκουσε φωνές στην κουζίνα, πήγε να δει ποιος ήταν. Προτού φτάσει είδε δύο σκιές ανδρών. Έτσι βγήκε έξω και πήρε τηλέφωνο την αστυνομία. Σε μισή ώρα έφτασαν. Μπήκαν στο σπίτι και

συνέλαβαν τους κλέφτες.

Από την τρομάρα της, ξέχασε να πάρει ασθενοφόρο για τον Κωνσταντή. Χωρίς να χάσει χρόνο σήκωσε το παιδί από το πάτωμα και το ξάπλωσε στον καναπέ. Σιγά σιγά το παιδί συνήλθε αλλά δεν θυμόταν τίποτα.

Η κ. Δέσποινα νόμιζε πως ήταν από το ξενύχτι. Έτσι τον έβαλε να κοιμηθεί, όλη τη νύχτα δεν χαλάρωσε ούτε ξάπλωσε, έκατσε δίπλα του και τον έβλεπε. Την άλλη μέρα, ο Κωνσταντής δεν θυμόταν ούτε εκείνη. Αμέσως τον πήγε στο νοσοκομείο για εξετάσεις.

Ανήσυχη περίμενε να τελειώσει. Μόλις βγήκε ο γιατρός την ενημέρωσε πως είχε υποστεί αμνησία. Αλλά ήθελε ξεκούραση και σε λίγο καιρό θα είναι εντάξει.

Φύγανε μαζί για το σπίτι. Φτάνοντας εκεί ο Κωνσταντής φώναζε κι έκλαιγε. Κάθε πρωί αυτό γινόταν. Φώναζε κι έβριζε την γυναίκα που τον αγαπάει πιο πολύ απ' όλους. Είχε γίνει νευρικός και

απόμακρος.

Τα χρόνια περνούσαν έτσι. Όσπου ο Κωνσταντής είχε γίνει 28 χρονών. Η κ. Δέσποινα δεν τον άντεχε άλλο. Μια μέρα καθώς φώναζε νευριασμένη πια η κ. Δέσποινα του είπε:

– **Ααα, σταμάτα πια**

Αυτός από τα νεύρα του άρχισε να την χτυπάει νευριασμένος με σκοπό να την προκαλέσει σοβαρό πρόβλημα στον εγκέφαλο. Σε λίγες μέρες η κ. Δέσποινα ξεψύχησε.

...Ο Κωνσταντής είχε βγει έξω....γυρνώντας στο σπίτι είδε το νεκρό σώμα της κ. Δέσποινας. Αμέσως κύλησαν στο μυαλό του αναμνήσεις, όταν καλοπερνούσε με την εξαιρετική φροντίδα της. Άρχισε να θυμάται πιο καλά. Η αμνησία είχε ξεπεραστεί.

Συνειδητοποιώντας τι είχε κάνει έμπηξε στα κλάματα, ποτίζοντας το πάτωμα.

Ήταν δυνατό παιδί και πίστευε. Έζησε μια κανονική ζωή με το θυμάται διαρκώς την κ.

Δέσποινα. Είχε μετανιώσει. Κάθε μέρα προσευχόταν μαζί ...με τα παιδιά του γι αυτή την εξαιρετική γυναίκα που τον στήριζε τόσα χρόνια!!!

◆ **Το έγραψε ο μαθητής Χρήστος Σ.**

Όταν ήρθε η κυρία Δέσποινα από την εκκλησία έστρωσε το τραπέζι για να φάνε μαζί με τον Κωνσταντή τη μαγειρίτσα. Μόλις την έφαγαν πήγαν για ύπνο. Η κυρία Δέσποινα ζύπνησε μέσα στην νύχτα για να πει νερό. Μόλις πήγε να κάτσει στο τραπέζι, είδε ένα κατοστάρικο και ένα πεντακοσάρικο. Η κυρία Δέσποινα κατάλαβε οτί ήταν το μεροκάματο του Κωνσταντή. Την άλλη μέρα ο Κωνσταντής ήταν πάλι κάτω στους δρόμους, δίχως τύχη. Η κυρία Δέσποινα πήγε κάτω στους δρόμους και ρώτησε τον Κωνσταντή άμα θέλει να μένει μαζί της χωρίς να την πληρώνει. Τότε ο Κωνσταντής συμφώνησε και ζήσανε μαζί!

◆ Το έγραψε ο Στέφανος Σ.

Το επόμενο πρωί ο Κωνσταντής για να ευχαριστήσει την κ. Δέσποινα της είπε να πάει στην πόλη να αγοράσει σπόρους για να φτιάξουν έναν κήπο. Η κ. Δέσποινα σκέφτηκε πως ήταν μια τέλεια ιδέα και του είπε να πάνε μαζί.

Τους πήρε μέρες να τον φτιάξουν μα μόλις τελείωσαν το αποτέλεσμα ήταν υπέροχο. Ήταν ο πιο όμορφος κήπος που είχε δει στη ζωή της! Τον ευχαρίστησε και για να τον ικανοποιήσει τον πήγε για παγωτό. Πηγαίνοντας για παγωτό έκαναν μια μεγάλη βόλτα στο χωριό. Αφού ευχαριστήθηκαν τη βόλτα τους, γύρισαν σπίτι χαρούμενοι και έκαναν μια μεγάλη συζήτηση για το τι είχε γίνει τον τελευταίο καιρό.

Ο Κωνσταντής ήταν πολύ χαρούμενος και ένιωθε ζωντανός και ελεύθερος με την κ. Δέσποινα. Δεν ήθελε ποτέ να της συμβεί κάτι κακό. Το ότι η κ. Δέσποινα τον φιλοξένησε και του άνοιξε την καρδιά της και το σπίτι της, ήταν ότι καλύτερο του είχε συμβεί.

◆ Το έγραψαν οι μαθητές Χρήστος Α. και ο Νίκος Κ.

